

промену устава нешто тежи од оних за промену обичних закона, док су негде веома тешки, тешко се испуњавају. Иако већина устава у свету спада у чврсте уставе, изузетно има и таквих за чију промену се не траже посебни услови. Тој категорији припада рецимо Устав Народне Републике Кине од 1975. јер за његову промену коју врши Национални народни конгрес није предвиђен никакав посебан поступак. Већина устава је чврста, без обзира на степен њихове чврстоће, док би меки уставни били само један изузетак где се између њих и обичних закона не прави разлика. То је енглеска доктрина и Велика Британија је колевка меког устава јер ту Парламент може обичним законом да регулише уставну материју онда када уопште није регулисана законом или када је већ раније регулисана законом, с тим да се новим законом мења таква регулатива. Овакво схватање о меком, лако променљивом уставу је у Великој Британији последица гледања на Парламент као суверен орган, онај који има власт да одлучује о томе шта је устав и шта улази у њега. Док је у већини земаља парламент испод устава, у Великој Британији то није случај баш захваљујући енглеској традицији по којој и уставни и обични закони имају исту правну снагу и да је само Парламент арбитар уставности и да само он одлучује шта јесте а шта није по уставу. Меки уставни су, поред енглеске праксе, били својствени и социјалистичкој пракси и уставности. Поред малопре поменутог Устава Кине од 1975. и совјетски уставни до 1936. год. су имали својство меких устава. По проф. К. Чавошком, ова подела на чврсте, круте, и меке или гпке уставе је последица разликовања уставотворне од законодавне власти. Уставотворна власт је виша у односу на све друге, и ове друге власти из ње произилазе. Ту власт врши посебан орган, најчешће уставотворна скупштина која одлучује у посебном и сложенијем поступку од оног по коме ради и доноси законе редовно законодавно тело које врши законодавну власт. Законодавна власт коју врше обичне скупштине, доноси законе на начин који је једноставнији од оног по коме се доноси и мења устав од стране уставотворне власти. У оним земљама које не разликују уставотворну од законодавне власти, као у Великој Британији, Парламент је истовремено и законодавни и уставотворни орган па се ту устав лакше мења, односно може стално да се мења јер се по форми и поступку по коме се доноси и мења не разликује од обичног закона.

И ова теорија о чврстим и меким уставима се критикује тако да је све мање прихваћена. Полазећи од самог појма устава, може да се закључи да он